

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ใบรับรองจริยธรรมการวิจัย

ใบรับรองจริยธรรมการวิจัยของข้อเสนอการวิจัย
เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยและไบนินยอม

หมายเลขข้อเสนอการวิจัย ว.๖๓/๒๕๖๔

ข้อเสนอการวิจัยนี้และเอกสารประกอบของข้อเสนอการวิจัยตามรายงานการแสดงด้านล่าง ได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยแล้ว คณะกรรมการฯ มีความเห็นว่าข้อเสนอการวิจัยที่จะดำเนินการมีความสอดคล้องกับหลักจริยธรรมสากล ตลอดจนกฎหมาย ข้อบังคับและข้อกำหนดภายในประเทศ จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยตามข้อเสนอการวิจัยนี้ได้

ชื่อข้อเสนอการวิจัย: การเตรียมความพร้อมด้านกฎหมายของประเทศไทยต่อการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา ว่าด้วยเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (Legal Readiness of Thailand for Accession to the Geneva Act of the Lisbon Agreement on Appellations of Origin and Geographical Indications)

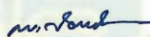
รหัสข้อเสนอการวิจัย: -

สถาบันที่สังกัด: สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ผู้วิจัยหลัก: ผศ.ดร.ตะวัน เดชภักดิ์มณฑล

เอกสารที่พิจารณาพบทวน

๑. แบบเสนอโครงการวิจัย	ฉบับที่ วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔
๒. เอกสารชี้แจงข้อมูลผู้เข้าร่วมการวิจัย	ฉบับที่ วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔
๓. หนังสือแสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมการวิจัย	ฉบับที่ วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔
๔. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	ฉบับที่ วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔

(พระสุพรรณเมธารักษ์, ผศ.)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๔

หมายเลขใบรับรอง: ว.๖๓/๒๕๖๔

วันที่ให้การรับรอง: ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๔

วันหมดอายุใบรับรอง: ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๕

ภาคผนวก ข

ผู้ให้สัมภาษณ์เชิงลึก

ผู้ให้สัมภาษณ์เชิงลึก

ตารางที่ ข1 ผู้ให้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างภาครัฐ จำนวน 6 คน

ตำแหน่ง	วันที่เก็บข้อมูล
1. นักวิชาการพาณิชย์ชำนาญการ กองส่งเสริมทางภูมิศาสตร์ กรมทรัพย์สินทางปัญญา	10 สิงหาคม 2564
2. นักวิชาการพาณิชย์ชำนาญการ กองส่งเสริมทางภูมิศาสตร์ กรมทรัพย์สินทางปัญญา	17 สิงหาคม 2564
3. นักวิชาการพาณิชย์ปฏิบัติการ กองส่งเสริมทางภูมิศาสตร์ กรมทรัพย์สินทางปัญญา	10 สิงหาคม 2564
4. นักวิชาการพาณิชย์ชำนาญการพิเศษ กองเครื่องหมายการค้า กรมทรัพย์สินทางปัญญา	14 สิงหาคม 2564
5. นิติกรชำนาญการพิเศษ กองกฎหมาย กรมทรัพย์สินทาง ปัญญา	22 กันยายน 2564
6. นิติกรชำนาญการ กองกฎหมาย กรมทรัพย์สินทางปัญญา	22 กันยายน 2562

ตารางที่ ข2 ผู้ให้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างนักวิชาการ จำนวน 3 คน

ตำแหน่ง	วันที่เก็บข้อมูล
1. ผู้บรรยายกฎหมายส่งเสริมทางภูมิศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ/ อติตอริบัติ กรมทรัพย์สินทางปัญญา	17 สิงหาคม 2564
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย- สุโขทัยธรรมาธิราช	20 สิงหาคม 2564
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย- สุโขทัยธรรมาธิราช	24 สิงหาคม 2564

ตารางที่ ข3 ผู้ให้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างภาคเอกชน จำนวน 5 คน

ตำแหน่ง	วันที่เก็บข้อมูล
1. ผู้ประกอบการข้าวหอมมะลิทุ่งกุลาร้องไห้	29 สิงหาคม 2564
2. ผู้ประกอบการเครื่องปั้นดินเผาเกาะเกร็ด	30 สิงหาคม 2564
3. ผู้ประกอบการส้มโอนครชัยศรี	1 ธันวาคม 2564
4. ผู้ประกอบการผ้าไหมแพรวากาฬสินธุ์	14 ธันวาคม 2564
5. ผู้ประกอบการทุเรียนป่าละอู	12 มกราคม 2565

ภาคผนวก ค

เอกสารชี้แจงข้อมูล/คำแนะนำแก่ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

เอกสารชี้แจงข้อมูล/คำแนะนำแก่ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย
(Patient/Participant Information Sheet)

1. ชื่อโครงการ การเตรียมความพร้อมด้านกฎหมายของประเทศไทยต่อการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวาว่าด้วยเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

2. ชื่อผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ตะวัน เดชภีรัตน์มงคล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์จาตุรนต์ บุญยชนะ

3. สถานที่วิจัย

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช จังหวัดนนทบุรี

4. บุคคลและวิธีการติดต่อ เมื่อมีเหตุฉุกเฉินหรือความผิดปกติที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ชื่อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ตะวัน เดชภีรัตน์มงคล (หัวหน้าโครงการวิจัย)

ที่อยู่ 9/9 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี 11120

โทร 089-566-5956

5. ที่ปรึกษาโครงการวิจัย

ศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี วงษ์วิฑิต

6. ความเป็นมาของโครงการ

สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์เป็นเครื่องมือสำคัญทางเศรษฐกิจชิ้นหนึ่งที่รัฐบาลให้การส่งเสริมชุมชนท้องถิ่นสู่ศักยภาพความเข้มแข็งของตนโดยสนับสนุนให้เกิดการคุ้มครองผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นบางประเภทในลักษณะสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ เพื่อสร้างชื่อเสียง สร้างรายได้ของคนในชุมชนอย่างยั่งยืน และเพื่อก่อให้เกิดการกระจายสินค้าสู่ตลาดให้เป็นที่รู้จักแก่ผู้บริโภคในวงกว้างมากยิ่งขึ้น ดังเห็นได้จากสถิติมูลค่าเพิ่มของสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไทยที่จัดทำโดยกลุ่มสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ กรมทรัพย์สินทางปัญญา เมื่อปี พ.ศ. 2560 พบว่า¹ ประมาณการมูลค่ากลุ่มสินค้าเกษตรมีระดับราคาเพิ่มขึ้นร้อยละ 44.09 กลุ่มสินค้าเกษตรแปรรูปมีระดับราคาเพิ่มขึ้นร้อยละ 23.86 และสินค้าหัตถกรรมมีระดับราคาเพิ่มขึ้นร้อยละ 54.12 สอดคล้อง

¹ ปัจจุบันเอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับสถิติการเก็บรวบรวมข้อมูลปริมาณการมูลค่าสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนแล้ว เป็นข้อมูลสถิติประจำปีพ.ศ. 2560 เท่านั้น; และกลุ่มสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์, ทิศทางสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไทย 2560: รายงานการสำรวจผู้ประกอบการสินค้า GI ทั่วประเทศ (กรุงเทพมหานคร: กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์, 2560), หน้า 20.

กับยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขันบนพื้นฐานการ “ต่อยอดอดีต” โดยมองกลับไปที่เราทราบดีทางเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม ประเพณี วิถีชีวิต และจุดเด่นทางทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลาย รวมทั้งความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบของประเทศในด้านอื่น ๆ นำมาประยุกต์ผสมผสานกับเทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของเศรษฐกิจและสังคมโลกสมัยใหม่² อีกทั้งประเด็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ยังสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 พ.ศ. 2560-2564 ยุทธศาสตร์ที่ 3 ที่มุ่งสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืนโดยสร้างรายได้และกระจายรายได้สู่คนในชุมชนอย่างทั่วถึงนำมาซึ่งความเข้มแข็งของเศรษฐกิจในภาพรวมและเศรษฐกิจฐานรากตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน และสร้างความเชื่อมั่นต่อสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของไทยในอนาคต ประกอบกับในอดีตที่ผ่านมาประเทศไทยประสบความสำเร็จในการนำสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไทยจำนวน 4 รายการ ไปขอรับความคุ้มครองยังสหภาพยุโรปและได้รับการคุ้มครองเป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ในสหภาพยุโรปจนถึงปัจจุบัน ได้แก่³ ข้าวหอมมะลิทุ่งกุลาร้องไห้ กาแฟดอยตุง กาแฟดอยช้าง และข้าวสังข์หยดเมืองพัทลุง ตามลำดับ จึงเป็นเครื่องยืนยันได้ว่าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์เป็นกลไกสำคัญที่รัฐบาลสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากที่ก่อให้เกิดการพัฒนาประเทศได้อย่างยั่งยืนอีกทางหนึ่ง

ทิศทางการคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทยดูเหมือนจะเกิดความอึดตัวทั้งในทางวิชาการและในทางปฏิบัติ กระทั่งสมาชิกแห่งความตกลงลิสบอนว่าด้วยการคุ้มครองเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและการจดทะเบียนระหว่างประเทศ (Lisbon Agreement for the Protection of Appellation of Origin and their International Registration) ได้เสนอให้มีการตรากฎหมายว่าด้วยเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (The Geneva Act of The Lisbon Agreement on Appellations of Origin and Geographical Indications) ขึ้นมา เพื่อยกระดับระบบการจดทะเบียนระหว่างประเทศที่มีอยู่เดิมตามความตกลงลิสบอนที่จำกัดขอบเขตเฉพาะเครื่องหมายแหล่งกำเนิด (Appellation of Origin) เพียงประเภทเดียวเท่านั้น ประกอบกับเป็นระดับความคุ้มครองที่ต้องอาศัยความเชื่อมโยงกับพื้นที่แหล่งกำเนิดอย่างเคร่งครัด (Strong Link) จึงมีการขยายความคุ้มครองให้ครอบคลุมไปถึงสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (Geographical

² สรุปลงความโดยย่อจาก ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561-2580)

³ สหภาพยุโรปจดทะเบียนข้าวหอมมะลิทุ่งกุลาร้องไห้เป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ในสหภาพยุโรปเมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2556 ลำดับต่อมาคือกาแฟดอยตุงและกาแฟดอยช้าง ได้รับการจดทะเบียนในสหภาพยุโรปเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2558 และข้าวสังข์หยดเมืองพัทลุง ได้รับการจดทะเบียนในสหภาพยุโรปเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2559 ตามลำดับ

Indications) ด้วย เพื่อให้การคุ้มครองในระดับประเทศหรือในระดับภูมิภาคที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ได้ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยกรมสารฉบับนี้ได้รับการรับรอง (Adopt) เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม ค.ศ. 2015 และมีผลบังคับใช้วันที่ 26 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2020⁴ การขยายความคุ้มครองดังกล่าวอาจคลายความกังวลต่อความเข้มงวดของระบบความคุ้มครองแบบเดิม ทำให้มีโอกาสที่ประเทศอื่นๆ จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกในความตกลงลิขสิทธิ์และกรมสารเจนีวามากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ดี เมื่อหันกลับมาพิจารณาสถานภาพของประเทศไทยภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 พบว่า ตลอดช่วงเวลาของการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ ได้รับความร่วมมือจากสหภาพยุโรปในการส่งเสริมและสนับสนุนมาตรฐานการรับขึ้นทะเบียนและการคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ในสหภาพยุโรป ผ่านโครงการความร่วมมือด้านสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างสหภาพยุโรป-อาเซียน (The EU-Funded ASEAN Project on the Protection of Intellectual Property Rights--ECAP Project) มาโดยตลอด แต่หากพิจารณาผลพวงของการตรากฎหมายฉบับนี้ขึ้นใช้บังคับในประเทศไทยแล้ว นอกจากจะมีหลักการและเหตุผลเพื่อป้องกันมิให้ประชาชนลับสนหรือหลงผิดในแหล่งภูมิศาสตร์ของสินค้าแล้ว แต่เหตุผลเบื้องหลังอีกประการหนึ่งคือการที่ประเทศไทยเป็นสมาชิกของความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า

⁴ กรมสารเจนีวา ว่าด้วยเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (The Geneva Act of The Lisbon Agreement on Appellations of Origin and Geographical Indications) มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2020 (พ.ศ. 2563) มีประเทศเข้าร่วมลงนามเป็นสมาชิกจำนวน 21 ประเทศ ได้แก่ สาธารณรัฐแอลเบเนีย (Albania) ประเทศบอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา (Bosnia and Herzegovina) ประเทศบูร์กินาฟาโซ (Burkina Faso) ราชอาณาจักรกัมพูชา (Cambodia) สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก (Congo) ประเทศคอสตาริกา (Costa Rica) ประเทศโกตดิวัวร์ (Côte d'Ivoire) สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (Democratic People's Republic of Korea) สหภาพยุโรป (European Union (EU)) สาธารณรัฐฝรั่งเศส (France) สาธารณรัฐกาบอง (Gabon) ประเทศฮังการี (Hungary) สาธารณรัฐอิตาลี (Italy) สาธารณรัฐมาลี (Mali) สาธารณรัฐนิการากัว (Nicaragua) ประเทศเปรู (Peru) สาธารณรัฐโปรตุเกส (Portugal) สาธารณรัฐมอลโดวา (Republic of Moldova) ประเทศโรมาเนีย (Romania) ประเทศซามัว (Samoa) และสาธารณรัฐโตโก (Togo)

ปัจจุบันมีประเทศสมาชิกดำเนินการยื่นตราสารภาคยานุวัติ (Instrument of Accession) จำนวน 5 ประเทศ ได้แก่ สาธารณรัฐแอลเบเนีย (Albania) ราชอาณาจักรกัมพูชา (Cambodia) สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (Democratic People's Republic of Korea) สหภาพยุโรป (European Union (EU)) ประเทศซามัว (Samoa)

; และ World Intellectual Property Organization. Summary of the Geneva Act of the Lisbon Agreement [Online], available URL: https://www.wipo.int/treaties/en/registration/lisbon/summary_lisbon-geneva.html, 2020 (June, 2).

ส่งผลให้ประเทศไทยมีพันธะกรณีที่ต้องอนุวัติการกฎหมายเพื่อคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นั่นเอง นอกจากนี้ เมื่อศึกษาประวัติศาสตร์ย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์เบื้องหลังที่สหภาพยุโรปในฐานะผู้นำประเทศโลกเก่า (Old World) ผลักดันนโยบายการสร้างระบบจดทะเบียนพหุภาคีสินค้าไวน์และสุรา (Multilateral Register for Wines and Spirits) เพื่อทำให้เกิดความสะดวกในการคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์สำหรับสินค้าดังกล่าวมากยิ่งขึ้นและประสบผลสำเร็จ แต่สหภาพยุโรปไม่หยุดเพียงเท่านั้น ยังมีความพยายามในการนำเสนอประเด็นเรื่องการขยายความคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไปยังสินค้าอื่น (GI-Extension) ต่อคณะมนตรีทริพส์ (The TRIPs Council) โดยสหภาพยุโรปแสดงจุดยืนในการขยายระดับการคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นอกเหนือจากไวน์และสุราแต่ให้รวมถึงสินค้าอื่นๆ ด้วย แต่ไม่ประสบความสำเร็จ⁵

ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของการตรากฎหมายข้างต้น จึงแสดงให้เห็นถึงความน่ากังวลว่าสหภาพยุโรปจะใช้เวทีการเจรจาทวิภาคีเพื่อกดดันประเทศคู่เจรจา รวมถึงประเทศไทย ให้ยอมรับเงื่อนไขด้านทรัพย์สินทางปัญญาบางประการเพื่อแลกเปลี่ยนกับสิทธิประโยชน์ทางการค้าเหมือนเช่นที่ผ่านมาหรือไม่ เนื่องจากตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา การเจรจาพหุภาคีในเวทีขององค์การการค้าโลกไม่ประสบผลสำเร็จได้โดยง่าย

ในประเด็นนี้ ผู้วิจัยได้รับข้อมูลสำคัญจากการเข้าสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ปฏิบัติงานด้านกฎหมาย กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ พบว่า⁶ ความร่วมมือระหว่างไทยกับสหภาพยุโรปด้านทรัพย์สินทางปัญญาที่ผ่านมานับแต่อดีตถึงปัจจุบันนั้น สหภาพยุโรปมักยื่นข้อเสนอในประเด็นทรัพย์สินทางปัญญา ที่สหภาพยุโรปให้ความสำคัญในช่วงเวลานั้นแต่ไม่ประสบความสำเร็จในการเจรจาพหุภาคี สหภาพยุโรปจึงใช้วิธีการเจรจาแบบทวิภาคีเพื่อแลกเปลี่ยนกับสิทธิประโยชน์ทางการค้าซึ่งประเทศไทยประสบมาโดยตลอด ส่วนประเด็นที่สหภาพยุโรปจะนำมาขึ้นเป็นข้อเสนอในการเจรจาจะเป็นเรื่องใดนั้น ให้สังเกตท่าทีการก้าวเข้ามามีบทบาทในเวทีการเจรจาระหว่างประเทศ หรือการเข้าเป็นสมาชิกในความตกลงระหว่างประเทศ หากสหภาพยุโรปมีความเคลื่อนไหวในลักษณะดังกล่าว นับเป็นความเคลื่อนไหวอย่าง

⁵ The World Trade Organization. No. IP/CW/308/Rev.1: Communication from Bangladesh, Bulgaria, Cuba, The Czech Republic, Georgia, Hungary, Iceland, India, Jamaica, Kenya, The Kyrgyz Republic, Liechtenstein, Moldova, Nigeria, Pakistan, Slovenia, Sri Lanka, Switzerland And Turkey (Geneva, Switzerland: WTO, 2001), p. 30.

⁶ นักวิชาการพาณิชย์ชำนาญการ สำนักกฎหมาย กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์, สัมภาษณ์, 28 พฤษภาคม 2563.

มีนัยสำคัญที่ประเทศไทยต้องตระหนักและหาแนวทางในการรับมือข้อต่อรองที่สหภาพยุโรป อาจหยิบยื่นต่อรัฐบาลไทยในอนาคตอันใกล้

สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันที่สหภาพยุโรปได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกในกรรมสารเจนีวา ว่าด้วยเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์แล้วเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2020⁷ เมื่อนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกมาพิจารณาควบคู่กับความสำคัญของการประเทศคู่ค้า พบว่าสหภาพยุโรปเป็นคู่ค้าสำคัญลำดับ 3 ของไทย⁸ ประกอบกับกระทรวงพาณิชย์ได้มอบให้กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศติดตามพัฒนาการของสหภาพยุโรปในการเจรจาความตกลงการค้าเสรี หรือข้อตกลงทางการค้ากับประเทศต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อเตรียมความพร้อมของไทยเมื่อสหภาพยุโรปพร้อมจะรื้อฟื้นการเจรจาความตกลงการค้าเสรี⁹ สถานการณ์เช่นนี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของประเทศคู่ค้าระหว่างไทยกับสหภาพยุโรปที่มี

⁷ World Intellectual Property Organization. **WIPO-Administered Treaties** [Online], available URL: https://www.wipo.int/treaties/en/ActResults.jsp?act_id=50, 2020 (June, 2).

⁸ ปัจจุบันสหภาพยุโรปเป็นคู่ค้าสำคัญลำดับ 3 ของไทย โดยในปี 2561 การค้าสองฝ่ายมีมูลค่า 4.7 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 9.4 ของการค้าไทยกับโลก ซึ่งในจำนวนนี้ ไทยส่งออกไปสหภาพยุโรป 2.5 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ และนำเข้าจากสหภาพยุโรป 2.2 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ โดยเพิ่มขึ้น 5% และ 8% จากปี 2560 ตามลำดับ ด้านการลงทุน สหภาพยุโรปเป็นนักลงทุนอันดับ 3 ของไทยรองจากญี่ปุ่นและอาเซียน โดยมีมูลค่าการลงทุนในไทย ณ สิ้นปี 2561 รวม 3.5 หมื่นล้านดอลลาร์สหรัฐ; และ ทรูมยุโรป กระทรวงการต่างประเทศ. 7 พฤศจิกายน 2562. **ไทย-สหภาพยุโรป FTA: ความหวังสดใส ท่ามกลางความผันผวนของเศรษฐกิจโลก** [Online], available URL: <http://www.mfa.go.th/europetouch/th/news/8243/111150>, 2563 (มิถุนายน, 1).

⁹ การเจรจาเขตการค้าเสรีไทย-สหภาพยุโรปเริ่มต้นขึ้นจากการที่ประเทศไทยได้ร่วมกับอาเซียนในการเจรจาความตกลงการค้าเสรีอาเซียน - สหภาพยุโรป (ASEAN-EU FTA) เมื่อเดือนพฤษภาคม 2550 โดยมีการเจรจารวม 7 ครั้ง แต่ในครั้งที่ 7 ได้มีการหยุดเจรจาเนื่องจากระดับการเปิดตลาดสินค้าและบริการของอาเซียนไม่สามารถตอบสนองต่อข้อเรียกร้องของสหภาพยุโรปได้ สหภาพยุโรปจึงปรับแนวทางการเจรจา เป็นการเจรจาระดับทวิภาคีกับสมาชิกอาเซียนที่พร้อมเจรจา 3 ประเทศแรก ได้แก่ สิงคโปร์ เวียดนาม และไทย โดยการเจรจา FTA ไทย-สหภาพยุโรป ได้เจรจาครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2556 แต่ในเดือนเมษายน 2557 ได้มีการชะลอการเจรจาหลังจากมีการเจรจามาแล้ว 4 ครั้ง ซึ่งมติของคณะมนตรีการต่างประเทศของสหภาพยุโรปที่มอบหมายให้คณะกรรมการยุโรปพิจารณาเรื่องฟื้นการเจรจาความตกลงการค้าเสรีไทย-สหภาพยุโรป และกระทรวงพาณิชย์ได้มอบให้กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศติดตามพัฒนาการของสหภาพยุโรปในการเจรจาความตกลงการค้าเสรี หรือข้อตกลงทางการค้ากับประเทศต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อเตรียมความพร้อมของไทยเมื่อสหภาพยุโรปพร้อมจะรื้อฟื้นการเจรจาความตกลงการค้าเสรี; และ กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ. **“เขตการค้าเสรีไทย-สหภาพยุโรป (Thailand-EU Free Trade Area)”** [Online], available URL: <http://www.thaifta.com/ThaiFTA/Home/FTAbyCountry/tabid/53ctl/detail/id/43/mid/480/usemastercontainer/true/Default.aspx>, 2020 (June, 1).

ความเป็นได้สูงที่จะกลับมาเจรจาวิภาคีเหมือนในอดีตที่ผ่านมาอย่างแน่นอน และมีความเป็นไปได้ที่สหภาพยุโรปอาจยื่นข้อเสนอต่อประเทศไทยด้านทรัพย์สินทางปัญญา โดยให้ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นสมาชิกความตกลงลิสบอนและกรรมสารเจนีวาเพื่อแลกเปลี่ยนกับสิทธิประโยชน์ทางการค้าอื่นๆ ที่ประเทศไทยไม่อาจปฏิเสธได้

ประเด็นสำคัญที่อาจก่อให้เกิดอุปสรรคต่อประเทศไทยตามกรรมสารเจนีวาฉบับนี้ ประกอบด้วย

1. การเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา

กรรมสารเจนีวา ข้อ 21¹⁰ กำหนดให้ประเทศที่จะเข้าร่วมกรรมสารเจนีวา ต้องเป็นสมาชิกของความตกลงลิสบอน หรือ ความตกลงลิสบอนฉบับแก้ไข ณ กรุงสต็อกโฮล์ม วันที่ 14 กรกฎาคม 1967 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติมวันที่ 28 กันยายน 1979 ขณะที่ประเทศไทยยังไม่ได้เข้าเป็นภาคีความตกลงลิสบอน หากประเทศไทยมีความประสงค์ที่จะเข้าร่วมเป็นภาคีความตกลงฉบับดังกล่าวต้องมีพันธกรณีที่ต้องอนุวัติการณกฎหมายภายในให้สอดคล้องกับความตกลงฉบับดังกล่าว ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการแก้ไขเพิ่มเติมความคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ให้รวมตลอดถึงเครื่องหมายแหล่งกำเนิดด้วย

นอกจากนี้ กรรมสารเจนีวา ไม่มีบทบังคับให้ประเทศภาคีแห่งความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับการค้า (The Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights--TRIPs) ต้องเข้าร่วมแต่ประการใด กรณีจึงเป็นประเด็นที่จำเป็นต้องศึกษาว่า หากประเทศไทยซึ่งเป็นภาคีความตกลงทริปส์ได้เข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวาแล้ว จะส่งผลกระทบต่อพันธกรณีที่ประเทศไทยมีต่อสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของต่างประเทศ ภายใต้ความตกลงทริปส์หรือไม่

2. ประเภทของการขอรับความคุ้มครอง

กรรมสารเจนีวา ข้อ 2¹¹ กำหนดขอบเขตสินค้าที่จะได้รับความคุ้มครองแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ เครื่องหมายแหล่งกำเนิด กับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ โดยการขอรับความคุ้มครองระหว่างประเทศจะต้องได้ความว่าสินค้านี้ดังกล่าวได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายภายใน ณ ประเทศแหล่งกำเนิดของสินค้านั้นๆ แล้ว ขณะที่พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ของไทย ไม่คุ้มครองเครื่องหมายแหล่งกำเนิดกรณีจึงจำต้องวิเคราะห์หาแนวทาง

นอกจากนี้ แนวทางในการให้ความคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ในปัจจุบัน มีแนวทางที่แตกต่างกัน 3 แนวทาง คือ 1) ใช้กฎหมายคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์เป็นการ

¹⁰ Geneva Act, Article 21

¹¹ Geneva Act, Article 2 (1)

เฉพาะ หรือ 2) กฎหมายเครื่องหมายการค้า หรือ 3) กฎหมายอื่น อาทิ กฎหมายแข่งขันทางการค้า ในส่วนนี้กรมสารเจนีวา ข้อ 10¹² บัญญัติเปิดกว้างให้บรรดาประเทศสมาชิก ไม่ว่าจะใช้ระบบความคุ้มครองลักษณะใด ก็สามารถยื่นขอจดทะเบียนคุ้มครองเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ระหว่างประเทศได้ และประเทศสมาชิกต้องไม่ลดทอนพันธกรณีที่มิระหว่างกัน จึงเป็นสิ่งที่จำต้องวิเคราะห์ถึงปัญหาที่ตามมาว่าการคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ในลักษณะอื่น นอกจากการคุ้มครองโดยกฎหมายเฉพาะจะส่งผลกระทบต่อการคุ้มครองกฎหมายเครื่องหมายการค้า และกฎหมายอื่นๆ หรือไม่

3. ผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศ

กรมสารเจนีวา ข้อ 5 (2)¹³ กำหนดให้บุคคล 2 กลุ่มมีสิทธิในการยื่นคำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศ ได้แก่ 1) ผู้มีส่วนได้เสียโดยตรงในสินค้าที่ขอรับความคุ้มครองโดยอาจเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลตามกฎหมายภายในของประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดสินค้านั้น หรือ 2) บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่สามารถถือสิทธิในตัวบุคคลผู้มีส่วนได้เสียโดยตรง หรือถือสิทธิอื่นๆในตัวเครื่องหมายแหล่งกำเนิดหรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ทั้งนี้ ตามกฎหมายภายในของประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดของสินค้า

ขณะที่พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 มาตรา 7(2) กำหนดให้บุคคลธรรมดา กลุ่มบุคคล หรือนิติบุคคลสามารถมีสิทธิยื่นคำขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ได้ แต่บุคคลดังกล่าวต้องมีความเชื่อมโยงกับสินค้าที่นำมาขอขึ้นทะเบียนโดยเป็นผู้ประกอบกิจการค้าเกี่ยวข้องกับสินค้าที่ใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์และต้องอยู่ในพื้นที่แหล่งภูมิศาสตร์ของสินค้านั้นด้วย กรณีจึงมีความไม่สอดคล้องกันระหว่างบทบัญญัติกฎหมายบางประการที่กรมสารเจนีวา กำหนดให้บุคคลผู้ถือสิทธิอย่างใดอย่างหนึ่งในสินค้าสามารถขอจดทะเบียนระหว่างประเทศได้ ซึ่งอาจเป็นบุคคลที่ไม่ได้ประกอบกิจการและไม่ได้อยู่ในพื้นที่แหล่งกำเนิดของสินค้าก็ได้ จึงเป็นประเด็นที่ต้องวิเคราะห์หาแนวทางแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมต่อไป

4. การคุ้มครองในระดับพิเศษ

การเข้าเป็นสมาชิกของกรมสารฉบับนี้จะส่งผลให้บรรดาประเทศสมาชิกต้องให้ความคุ้มครองแก่สินค้าที่ได้รับการจดทะเบียนในระดับพิเศษ กล่าวคือ เครื่องหมายแหล่งกำเนิดหรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ได้รับการคุ้มครองแล้วจะได้รับความคุ้มครองจากการใช้ชื่อดังกล่าวกับสินค้าที่ไม่ได้มีแหล่งกำเนิดที่แท้จริงของสินค้าตามที่ได้รับการจดทะเบียน

¹² Geneva Act, Article 10 (1)

¹³ Geneva Act, Article 5 (2)

ไว้ (ข้อ 11(1))¹⁴ รวมทั้งห้ามใช้คำว่า “แบบ”, “ชนิด”, “ประเภท”, “ทำมาจาก”, “เลียนแบบ”, “กรรมวิธี”, “เหมือนกับที่ผลิตใน...”, “เหมือน” หรือ “คล้าย” กับเครื่องหมายแหล่งกำเนิดหรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ได้รับความคุ้มครองอีกด้วย (ข้อ 11 (2))¹⁵

สภาพบังคับดังกล่าวได้สร้างความกังวลต่อการขยายขอบเขตความคุ้มครองในสินค้า จากเดิมเป็นการคุ้มครองเฉพาะชื่อเครื่องหมายแหล่งกำเนิดหรือชื่อสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเท่านั้น แต่หากเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวาจะส่งผลให้ประเทศไทยต้องให้ความคุ้มครองชื่อสินค้าที่มาขอขึ้นทะเบียนในประเทศในระดับพิเศษ กล่าวคือ นอกจากจะห้ามใช้ชื่อที่ได้รับการขึ้นทะเบียนแล้ว ยังเป็นการห้ามบุคคลอื่นใช้ชื่อสินค้าที่มีคำว่า “แบบ”, “ชนิด”, “ประเภท”, “ทำมาจาก”, “เลียนแบบ”, “กรรมวิธี”, “เหมือนกับที่ผลิตใน...”, “เหมือน” หรือ “คล้าย” กับเครื่องหมายแหล่งกำเนิดหรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ได้รับความคุ้มครองอีกด้วย ซึ่งปัจจุบันพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 มาตรา 28 บัญญัติการคุ้มครองในระดับพิเศษเฉพาะสินค้าที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติและมีความสำคัญทางเศรษฐกิจเท่านั้น ได้แก่ ข้าว ไหม ไวน์ และสุรา แต่สภาพบังคับของกรรมสารเจนีวาจะครอบคลุมถึงสินค้าทุกประเภทที่มาขึ้นรับความคุ้มครอง จึงเป็นประเด็นที่ต้องวิเคราะห์หาแนวทางแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมต่อไป

5. ค่าธรรมเนียมการจดทะเบียน

กรรมสารเจนีวา ข้อ 7 (1) กำหนดให้มีการเก็บค่าธรรมเนียมค่าขอขึ้นทะเบียนระหว่างประเทศแยกเป็นรายสินค้า¹⁶ ประกอบกับประเทศสมาชิกสามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมรายประเทศ (Individual Fee) โดยให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมในอัตราที่ไม่สูงไปกว่าอัตราที่ใช้บังคับอยู่ในประเทศสมาชิก (ข้อ 7 (4))¹⁷ โดยอัตราค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามประกาศของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (Competent Authority) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาตามกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ โดยใช้อัตราแลกเปลี่ยนสกุลเงินฟรังก์สวิสโดยอ้างอิงอัตราแลกเปลี่ยนขององค์การสหประชาชาติ ทั้งนี้โดยความเห็นชอบจากผู้อำนวยการองค์การการค้าโลก (กฎ ข้อ 8(2),(a),(b))¹⁸

¹⁴ Geneva Act 2015, Article 11 (1)

¹⁵ Geneva Act 2015, Article 11(2)

¹⁶ Geneva Act 2015, Article 7(1)

¹⁷ Geneva Act 2015, Article 7(4)

¹⁸ Regulations Under The Geneva Act, Rule 8 (2),(a),(b)

กรณีมีความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนตามอัตราที่องค์การสหประชาชาติเป็นผู้กำหนด ระหว่างสกุลเงินฟรังก์สวิสและสกุลเงินอื่นๆ ที่ประเทศสมาชิกใช้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมรายประเทศ ตลอดระยะเวลา 3 เดือนติดต่อกัน โดยมีความผันผวนไม่เกินร้อยละ 5 จากอัตราแลกเปลี่ยนครั้งก่อน กรณีนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถสอบถามไปยังผู้อำนวยการองค์การการค้าโลกเพื่อกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใหม่ที่ใช้ในวันก่อนหน้าวันที่จะมีการยื่นคำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศ (กฎข้อ 8 (2),(c))¹⁹

ในประเด็นนี้ องค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกเผยแพร่ข้อมูลอัตราค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนระหว่างประเทศ (International Registration) ไร่คำขอละ 1,000 สวิสฟรังก์ ขณะที่ค่าธรรมเนียมรายประเทศ (Individual Fee) มีการเผยแพร่ในฐานระบบขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกเพียง 2 ประเทศ ได้แก่ ประเทศกัมพูชา (Cambodia) กำหนดค่าธรรมเนียมไร่คำขอละ 98 สวิสฟรังก์ และประเทศซามัว (Samoa) กำหนดค่าธรรมเนียมไร่คำขอละ 187 สวิสฟรังก์ กรณีจึงต้องวิเคราะห์ความเหมาะสมในการเลือกกำหนดวิธีจัดเก็บค่าธรรมเนียมเพื่อความคุ้มค่าและสร้างผลกระทบต่อผู้ประกอบการไทยให้น้อยที่สุด

6. การปฏิเสธความคุ้มครอง การสละความคุ้มครอง การเพิกถอนความคุ้มครอง หรือการยกเลิกความคุ้มครอง

ในประเด็นของการปฏิเสธความคุ้มครอง การสละความคุ้มครอง การเพิกถอนความคุ้มครอง หรือการยกเลิกความคุ้มครองนั้น กรมสารเจนีวากำหนดให้บรรดาประเทศสมาชิกต้องคุ้มครองเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ได้รับการจดทะเบียนแล้วตามกฎหมายภายในของประเทศสมาชิก โดยไม่เลือกปฏิบัติ ทั้งนี้ การปฏิเสธความคุ้มครอง การสละความคุ้มครอง การเพิกถอนความคุ้มครอง หรือการยกเลิกความคุ้มครอง ตามบทบัญญัติกฎหมายภายในของประเทศสมาชิกโดยต้องปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันระหว่างเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (ข้อ 9)²⁰ แต่เมื่อศึกษากฎหมายใต้กรมสารเจนีวา (Regulations Under The Geneva Act) ในส่วนนี้จะมีมาตรการบางประการที่ประเทศสมาชิกต้องปฏิบัติตามซึ่งเป็นขั้นตอนดำเนินงานระหว่างประเทศ อาทิ ระยะเวลาในการแจ้งขั้นตอนการเสนอเรื่องพิจารณาก่อนแจ้งไปยังประเทศสมาชิก เป็นต้น

แม้กลไกทางกฎหมายตามบทบัญญัติแห่งกรมสารเจนีวาจะมีกระบวนการพิจารณาคำขอขึ้นทะเบียนเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ไม่แตกต่างไปจากกระบวนการตามกฎหมายภายในของแต่ละประเทศสมาชิกมากนัก แต่ความน่ากังวลใน

¹⁹ Regulations Under The Geneva Act, Rule 8 (2),(c)

²⁰ Geneva Act 2015, Article 9

ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อผู้ประกอบการไทยที่ต้องแบกรับภาระค่าธรรมเนียมการยื่นขอจดทะเบียนในอัตราแลกเปลี่ยนสกุลเงินต่างประเทศที่อาจผันผวน หรือการเสียดุลยสิทธิในการใช้ชื่อสินค้าบางประเภทที่อาจได้รับการคุ้มครองเป็นสินค้าเฉพาะอย่างหรือเรียกว่าได้รับการคุ้มครองระดับพิเศษซึ่งจะกระทบต่อสิทธิของผู้ประกอบการและผู้บริโภคอย่างมาก

งานวิจัยนี้จึงมุ่งหาคำตอบว่า หากประเทศไทยเข้าร่วมเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา จะมีผลที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมายในทิศทางใด และประเทศไทยต้องเตรียมความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงของกฎหมาย ระเบียบ และวิธีปฏิบัติอย่างไร โดยเฉพาะกรมทรัพย์สินทางปัญญาที่ต้องปรับตัวทั้งระบบ จำนวนบุคลากรในกองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ และโครงสร้างพื้นฐานเพื่อวางระบบพิจารณาคำขอระหว่างประเทศที่จะมีมากขึ้น

7. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา
2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบจดทะเบียนระหว่างประเทศในเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามความตกลงระหว่างประเทศ ระเบียบประชาคมยุโรป และกฎหมายไทย
3. เพื่อเสนอแนวทางการเตรียมความพร้อมด้านกฎหมายต่อการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวาที่เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย

8. รายละเอียดที่จะปฏิบัติต่อผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกจากประชากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องและมีความสำคัญต่อการบังคับใช้กฎหมายเพื่อตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นในทุกแง่มุมเพื่อทราบถึงปัญหา และข้อคิดเห็นทางกฎหมายเกี่ยวกับการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา เพื่อเป็นฐานในการเสนอแนะมาตรการด้านกฎหมายเพื่อเตรียมความพร้อมต่อการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา

ในการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรโดยใช้เทคนิคการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อเป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key-Information) และผู้วิจัยใช้เทคนิค Snowball Sampling เพื่อให้เกิดการแนะนำผู้ให้สัมภาษณ์ที่ต่อเนื่องทำให้ได้

กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในประเด็นที่ทำการศึกษาอย่างแท้จริงและดำเนินการ เช่นนี้เรื่อยไปจนกว่าจะได้ข้อมูลที่อิ่มตัว ในเบื้องต้นผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างได้จำนวน 14 คน ดังนี้

1) กลุ่มตัวอย่างภาครัฐ จำนวน 6 คน ประกอบด้วย นักวิชาการพาณิชย์ ประจำกลุ่ม สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ กรมทรัพย์สินทางปัญญา จำนวน 3 คน นักวิชาการพาณิชย์ ประจำ สำนักเครื่องหมายการค้า จำนวน 1 คน และนิติกรประจำสำนักกฎหมาย กรมทรัพย์สินทาง ปัญญา จำนวน 2 คน

2) กลุ่มนักวิชาการ จำนวน 3 คนประกอบด้วย ผู้บรรยายกฎหมายทรัพย์สินทาง ปัญญาในระดับอุดมศึกษา

3) กลุ่มภาคเอกชน จำนวน 5 คนประกอบด้วย ผู้ประกอบการสินค้าสิ่งบ่งชี้ทาง ภูมิศาสตร์ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนแล้ว อาทิ สินค้าข้าว สินค้าหัตถกรรม สินค้าอาหาร รวมถึง สินค้าเกษตรอื่นๆ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก

ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) สอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎี และวัตถุประสงค์การวิจัย โดยใช้ข้อคำถามปลายเปิด (Open-Ended Question) ที่ได้ สังเคราะห์มาจากการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูลเอกสารวิชาการ โดยมีประเด็นข้อ คำถามสำคัญสอดคล้องกับการเก็บข้อมูล อาทิ

- 1) คำถามเกี่ยวกับการเข้าเป็นภาคีความตกลงลิขสิทธิ์
- 2) คำถามเกี่ยวกับประเภทของการขอรับความคุ้มครอง
- 3) คำถามเกี่ยวกับผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศ
- 4) คำถามเกี่ยวกับการคุ้มครองในระดับพิเศษ
- 5) คำถามเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมการจดทะเบียน

6) คำถามเกี่ยวกับการปฏิเสธความคุ้มครอง การสละความคุ้มครอง การเพิกถอน ความคุ้มครอง หรือการยกเลิกความคุ้มครอง

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยใช้วิธีการจดบันทึก เครื่อง บันทึกละเอียด เพื่อนำมาใช้ประกอบการวิเคราะห์และตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล

3. การหาความตรง

เมื่อผู้วิจัยสร้างแบบสัมภาษณ์เสร็จแล้ว ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของแบบ สัมภาษณ์ในเบื้องต้นเพื่อหาความเที่ยงตรง ด้วยการให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยเป็นผู้พิจารณา

ความสอดคล้องของแบบสัมภาษณ์ และดำเนินการปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

4. การหาความเชื่อมั่น

เมื่อปรับปรุงแบบสัมภาษณ์จากการหาความตรงเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ไปดำเนินการหาความเชื่อมั่น โดยการนำแบบสัมภาษณ์ไปทดลองสัมภาษณ์ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม เพื่อวัดความเข้าใจในข้อคำถาม และดำเนินการปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ให้เหมาะสม พร้อมทั้งจะนำไปเป็นเครื่องมือสำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึกอย่างสมบูรณ์

เมื่อผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่างเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการสรุปข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างรายบุคคลที่ได้จดบันทึกไว้อย่างละเอียดและมีคำอธิบายอย่างชัดเจน และดำเนินการส่งข้อมูลดังกล่าวกลับไปยังผู้ให้สัมภาษณ์ (Member Checking) เพื่อตรวจสอบยืนยันความถูกต้องของข้อมูลอีกครั้งว่าเป็นข้อมูลที่ถูกต้องตรงตามความรู้สึกนึกคิดหรือตามความต้องการของผู้ให้สัมภาษณ์จริง ทั้งนี้ เพื่อยืนยันว่าผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาใช้งานทางแก้ไขปัญหาสำหรับการวิจัยนี้ โดยมีได้เกิดจากความมีอคติหรือความลำเอียงแต่ประการใด²¹ และผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลนี้โดยการใส่ซองปิดผนึกเพื่อไม่ให้เป็นที่เปิดเผยแก่บุคคลทั่วไปและพร้อมสำหรับการตรวจสอบ (Audit Trail)

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมด้วยเครื่องมือการวิจัยจากการใช้เทคนิคการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ที่ผ่านการตรวจสอบยืนยันจากผู้ให้สัมภาษณ์แล้ว มาสรุปผลในลักษณะเชิงพรรณนา (Descriptive) และใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อหารูปแบบและนำเสนอแนวทางการพัฒนากฎหมายสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทย

6. การพิทักษ์กลุ่มตัวอย่าง

ในการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ผู้วิจัยจะดำเนินการขอคำรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย หรือสถาบันอื่น เพื่อปกป้องกลุ่มตัวอย่างจากปัจจัยเสี่ยงด้านต่างๆ หากมีขึ้น โดยผู้วิจัยจะจัดทำเอกสารคำชี้แจงสำหรับกลุ่มตัวอย่าง (Information Sheet) แนบไปพร้อมแบบสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยจะอธิบายรายละเอียดในเอกสารคำชี้แจงอีกครั้ง พร้อมขอความสมัครใจจากกลุ่ม

²¹ การดำเนินการวิจัยในส่วนนี้ ผู้วิจัยศึกษาและสรุปความจาก สุมาลี วงษ์วิฑิต. ระเบียบวิธีวิจัยทางกฎหมาย : แนวคิดและวิธีการ. พิมพ์ครั้งที่ 5. (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2562). หน้า 352-353.

ตัวอย่างเพื่อลงนามในหนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย และหนังสือรับรองความปลอดภัยแก่ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ทั้งนี้ ผู้วิจัยตกลงว่า จะไม่เปิดเผยชื่อของกลุ่มตัวอย่าง แต่จะรายงานผลในภาพรวมเท่านั้น และเมื่อเสร็จสิ้นการวิจัยแล้ว ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ประกอบด้วย บันทึกรูปการสัมภาษณ์เชิงลึก และไฟล์เสียงการสัมภาษณ์เชิงลึกซึ่งถูกบันทึกไว้ในวัสดุบันทึกจะถูกเก็บไว้ในช่องปิดผนึกไม่ให้เปิดเผยต่อบุคคลทั่วไป การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์ต่อหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจะกระทำได้เฉพาะกรณีจำเป็นด้วยเหตุผลทางวิชาการเท่านั้น และข้อมูลจากการสัมภาษณ์ทุกประเภทจะถูกทำลายภายใน 5 ปี นับแต่งานวิจัยนี้ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่แล้ว ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างมีสิทธิถอนตัวออกจากโครงการวิจัยเมื่อใดก็ได้ตามความประสงค์ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งการถอนตัวออกจากโครงการวิจัยนั้น จะไม่มีผลกระทบในทางใดๆ ต่อกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น

9. ประโยชน์และความเสี่ยงที่จะเกิดแก่ผู้เข้าร่วมการวิจัย

1. ประโยชน์ที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้รับ

การแสดงทัศนคติของผู้เข้าร่วมการวิจัย จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากฎหมายให้มีความทันสมัยต่อสถานการณ์ปัจจุบันและในอนาคต และเป็นประโยชน์ทางวิชาการ

2. ความเสี่ยง

ปราศจากความเสี่ยง

10. การเก็บข้อมูลเป็นความลับ

ผู้วิจัยตกลงว่า จะไม่เปิดเผยชื่อของกลุ่มตัวอย่าง แต่จะรายงานผลในภาพรวมเท่านั้น และเมื่อเสร็จสิ้นการวิจัยแล้ว ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ประกอบด้วย บันทึกรูปการสัมภาษณ์เชิงลึก และไฟล์เสียงการสัมภาษณ์เชิงลึกซึ่งถูกบันทึกไว้ในวัสดุบันทึกจะถูกเก็บไว้ในช่องปิดผนึกไม่ให้เปิดเผยต่อบุคคลทั่วไป การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์ต่อหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจะกระทำได้เฉพาะกรณีจำเป็นด้วยเหตุผลทางวิชาการเท่านั้น และข้อมูลจากการสัมภาษณ์ทุกประเภทจะถูกทำลายภายใน 5 ปี นับแต่งานวิจัยนี้ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่แล้ว

ภาคผนวก ง

หนังสือแสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมวิจัย

หนังสือแสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมวิจัย
(Informed Consent Form)

ชื่อโครงการ

ชื่อผู้วิจัย

ชื่อผู้เข้าร่วมการวิจัย

คำยินยอมของผู้เข้าร่วมการวิจัย

ข้าพเจ้า นาย/นาง/นางสาว ได้ ทราบ รายละเอียดของโครงการวิจัยตลอดจนประโยชน์ และข้อเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นต่อข้าพเจ้าจากผู้วิจัย แล้วอย่างชัดเจน ไม่มีสิ่งใดปิดบังซ่อนเร้น และยินยอมให้ทำการสัมภาษณ์ในโครงการที่มีชื่อข้างต้น โดยข้าพเจ้ารู้ว่าถ้ามีปัญหาหรือข้อสงสัยเกิดขึ้น ข้าพเจ้าสามารถสอบถามผู้วิจัยได้ และข้าพเจ้าสามารถไม่เข้าร่วมโครงการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้ โดยไม่มีผลกระทบต่อข้าพเจ้า นอกจากนี้ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเป็นความลับ และจะเปิดเผยได้เฉพาะในรูปที่เป็นสรุปผลการวิจัยเท่านั้น

จึงยินยอมให้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ตะวัน เดชภีร์ตนมงคล และคณะผู้วิจัย สาขาวิชา นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ทำการเก็บข้อมูลประกอบการทำวิจัย เรื่อง “การเตรียมความพร้อมด้านกฎหมายของประเทศไทยต่อการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา ว่าด้วย เครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์”

ลงชื่อ.....ผู้เข้าร่วมการวิจัย

(.....)

ผู้ให้สัมภาษณ์

ภาคผนวก จ

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่างภาคีรัฐและนักวิชาการ

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่างภาครัฐและนักวิชาการ
งานวิจัยเรื่อง การเตรียมความพร้อมด้านกฎหมายของประเทศไทยต่อการเข้า
เป็นภาคีกรรมสารเจนีวา ว่าด้วยเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

วันที่.....

ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ-สกุล (นาย/นาง/นางสาว)อายุปี

ตำแหน่ง

โทรศัพท์ E-mail

คำถามสัมภาษณ์

ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎี และวัตถุประสงค์การวิจัย โดยใช้ข้อคำถามปลายเปิด (Open-Ended Question) ที่ได้สังเคราะห์มาจากการศึกษาค้นคว้า และวิเคราะห์ข้อมูลเอกสารวิชาการ โดยมีประเด็นข้อคำถามสำคัญสอดคล้องกับการเก็บข้อมูล 6 ประเด็น ดังนี้

1. คำถามเกี่ยวกับการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา

1.1 ท่านคิดว่า หากประเทศไทยเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวาจะส่งผลอย่างไรต่อการคุ้มครองสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไทย

1.2 ท่านคิดว่าหากประเทศไทยควรเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา หน่วยงานภาครัฐควรเตรียมความพร้อมด้านใดบ้าง อย่างไร

2. คำถามเกี่ยวกับประเภทของการขอรับความคุ้มครอง

ท่านคิดว่า การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายแหล่งกำเนิดของต่างประเทศในประเทศไทยภายใต้กฎหมายคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ฉบับปัจจุบันสามารถกระทำได้หรือไม่อย่างไร

3. คำถามเกี่ยวกับผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศ

ท่านคิดว่า หากประเทศไทยเข้าเป็นภาคีกรรมสารฉบับนี้ ผู้มีสิทธิขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามกฎหมายคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของไทยฉบับปัจจุบัน ครอบคลุมเพียงพอต่อการที่ผู้ประกอบการไทยจะยื่นขอจดทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ระหว่างประเทศหรือไม่ อย่างไร

4. คำถามเกี่ยวกับการคุ้มครองในระดับพิเศษ

4.1 ท่านคิดว่า การคุ้มครองเครื่องหมายแหล่งกำเนิด หรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ในระดับพิเศษกับสินค้าทุกประเภท มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร

4.2 ท่านคิดว่า การห้ามนำคำว่า “ลักษณะ” “ประเภท” “ชนิด” “ผลิต” “เลียนแบบ” “โดยวิธี” “ผลิตใน” “เหมือน” “คล้ายคลึง” หรือถ้อยคำอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน มาใช้เป็นส่วนประกอบของชื่อเครื่องหมายแหล่งกำเนิด หรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ได้รับการจดทะเบียนระหว่างประเทศแล้วนั้น จะมีความเหมาะสมกับการนำมาปรับใช้กับสินค้าทุกประเภทหรือไม่ อย่างไร

4.3 ท่านคิดว่า การคุ้มครองระดับพิเศษกับสินค้าทุกประเภทจะกระทบต่อผู้ประกอบการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของไทยหรือไม่ อย่างไร

5. คำถามเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมการจดทะเบียน

5.1 ท่านคิดว่า การชำระค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนระหว่างประเทศในอัตราเดียว มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร

5.2 ท่านคิดว่า หากประเทศไทยเข้าเป็นภาคีสมาชิกกรรมสารฉบับนี้ ควรกำหนดค่าธรรมเนียมรายประเทศเพื่อลดความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนเงินหรือไม่ เพราะเหตุใด

6. คำถามเกี่ยวกับการปฏิเสธความคุ้มครอง การลดความคุ้มครอง การเพิกถอนความคุ้มครอง หรือการยกเลิกความคุ้มครอง

6.1 ท่านคิดว่า ควรกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการปฏิเสธความคุ้มครองเครื่องหมายแหล่งกำเนิด หรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของต่างประเทศ หรือไม่ อย่างไร

6.2 ท่านคิดว่า ควรกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อรองรับการลดความคุ้มครองเครื่องหมายแหล่งกำเนิด หรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของต่างประเทศ หรือไม่ อย่างไร

6.3 ท่านคิดว่า กฎหมายคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทยในปัจจุบัน ซึ่งบัญญัติให้สิทธิในสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์สิ้นสุดลงได้โดยการเพิกถอนการขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ ควรปรับปรุงให้สอดคล้องกับการรับจดทะเบียนระหว่างประเทศหรือไม่ อย่างไร

6.4 ท่านคิดว่า ควรกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อรองรับการยกเลิกการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายแหล่งกำเนิด หรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของต่างประเทศ หรือไม่ อย่างไร

ภาคผนวก จ

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่างภาคเอกชน
(ผู้ประกอบการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์)

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่างภาคเอกชน (ผู้ประกอบการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์)
งานวิจัยเรื่อง การเตรียมความพร้อมด้านกฎหมายของประเทศไทยต่อการเข้าเป็นภาคี
กรรมสารเจนีวา ว่าด้วยเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

วันที่.....

ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ-สกุล (นาย/นาง/นางสาว)อายุปี
ผู้ประกอบการสินค้า..... จังหวัด
โทรศัพท์ E-mail

คำถามสัมภาษณ์

ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) สอดคล้องกับแนวคิด
ทฤษฎี และวัตถุประสงค์การวิจัย โดยใช้ข้อคำถามปลายเปิด (Open-Ended Question) ที่ได้
สังเคราะห์มาจากการศึกษาค้นคว้า และวิเคราะห์ข้อมูลเอกสารวิชาการ โดยมีประเด็นข้อ
คำถามสำคัญสอดคล้องกับการเก็บข้อมูล 5 ประเด็น ดังนี้

1. คำถามเกี่ยวกับการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา

1.1 ท่านคิดว่า หากประเทศไทยเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวาจะส่งผลอย่างไรต่อการ
คุ้มครองสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไทย

1.2 ท่านคิดว่า หน่วยงานภาครัฐควรสนับสนุนหรือส่งเสริมผู้ประกอบการสิ่งบ่งชี้
ทางภูมิศาสตร์ด้านใดบ้าง หากประเทศไทยเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา

2. คำถามเกี่ยวกับประเภทของการขอรับความคุ้มครอง

ท่านคิดว่า การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายแหล่งกำเนิดของต่างประเทศใน
ประเทศไทยจะส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจหรือไม่ อย่างไร

3. คำถามเกี่ยวกับผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศ

3.1 ท่านคิดว่า กรรมสารฉบับนี้ เป็นเครื่องมือที่เป็นประโยชน์ในการคุ้มครองสิ่งบ่งชี้
ทางภูมิศาสตร์ไทยในต่างประเทศได้หรือไม่ อย่างไร

3.2 ท่านคิดว่า ท่านจะขอรับความคุ้มครองสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของท่านใน
ต่างประเทศภายใต้กรรมสารเจนีวาหรือไม่ เพราะเหตุใด

4. คำถามเกี่ยวกับการคุ้มครองในระดับพิเศษ

4.1 ท่านคิดว่า การห้ามนำคำว่า “ลักษณะ” “ประเภท” “ชนิด” “ผลิต” “เลียนแบบ” “โดยวิธี” “ผลิตใน” “เหมือน” “คล้ายคลึง” หรือถ้อยคำอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน มาใช้เป็นส่วนประกอบของชื่อเครื่องหมายแหล่งกำเนิด หรือชื่อสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ได้รับการจดทะเบียนระหว่างประเทศแล้วนั้น จะกระทบต่อผู้ประการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของไทยหรือไม่ อย่างไร และ

4.2 หากท่านอยู่ในฐานะผู้บริโภค ท่านคิดว่าการห้ามใช้คำต่างๆ มาประกอบในชื่อเครื่องหมายแหล่งกำเนิด หรือชื่อสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ได้รับการจดทะเบียนระหว่างประเทศแล้วนั้น จะส่งผลเสียต่อผู้บริโภคหรือไม่ อย่างไร

5. คำถามเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมการจดทะเบียน

5.1 ท่านคิดว่า การชำระค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนระหว่างประเทศในอัตราเดียว มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร

5.2 ท่านคิดว่า หากประเทศไทยเข้าเป็นภาคีสมาชิกกรรมสารฉบับนี้ ควรกำหนดค่าธรรมเนียมเฉพาะรายเพื่อลดความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนเงินหรือไม่ เพราะเหตุใด

